

La cova dels lladres del turó de Montgròs

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Turó de Montgròs
Emplaçament Veïnat del Montgròs
Alçada: 360

Coordenades:

Latitud: 41.71178
Longitud: 2.6261
UTM Est (X): 468895
UTM Nord (Y): 4617844

Classificació

Número de fitxa 08082 - 199
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic/Cultural
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 16/03/2022 - 16:03

Descripció

La llegenda, que transcrivim literalment diu així: «En èpoques de bandolerisme, hi havia una banda de gent proscrita, la qual es dedicava a robar a tothom; assaltaven les cases del poble i feien de lladres del Camí Ral. Es pot dir que vivien de l'extorsió com si fos una professió. Quan sabien o comprovaven que algú tenia diners l'atracaven i els feien donar. Va arribar un moment que dominaven tots els indrets de Ramió, la gent de la seva comarca no es trobava segura i vivia atemorida.

La lladregada tenia el seu amagatall en una petita cova que s'endinsava en una gran roca del Turó de Montgròs. A la part més alta del turó hi ha un gran bloc granític. Per dissimular l'entrada hi posaven una llosa de pedra, que feien córrer fins tancar la cavitat.

La banda també estenia el seu lladregueig i tot tipus d'atropells amb violència inusitada, per les cases i els camins d'Hortsavinyà i de Fuirosos. Les autoritats i els guardes de l'ordre no els sabien trobar.

Quan en un camí assaltaven algú i constataren que es tractava del propietari d'una bona casa, el feien presoner i, després de lligar-lo una bena als ulls i de tapar-li bé les orelles, perquè no pogués veure-hi ni sentir res, li anaven fent donar voltes per camins, corriols i rieres fins que sense saber-ho es trobava dintre de la petita cova. D'aquesta manera el detingut no sabia on era, mentre ell mateix, després de caminar tant, creia trobar-se molt lluny, en algun lloc remot de la Muntanya de Baixa.

Aleshores els bandolers feien saber a casa del segrestat que si volien tornar a veure viu el seu familiar havien de pagar un rescat. Quan la família s'avenia a pagar, al pobre home el tornaven a marejar caminant una bona estona, fins que finalment li feien fer un recorregut per l'aigua de la riera de Ramió i el deixaven en un lloc que el poguessin trobar. Si la família no podia pagar el rescat, el mataven.

Un dia, un d'aquests presoners, que es veu que no tenia les orelles prou ben tapades, va sentir com algú des de fora deia als seus companys: "Alerta, que puja el Mestre Mestric". Aquest home un cop va ser rescatat, va denunciar al jutge que havia sentit aquest nom, i tot seguit les autoritats van anar a detenir el Mestre Mestric a casa seva, Can Mestric de Ramió, qui va confessar ésser el cap de la banda. Una de les versions d'aquesta llegenda diu que aquest presoner era un avantpassat del senyor Josep Maria Alfaras, de Sant Celoni.

Un cop conegut l'amagatall van anar caient tots els lladres fins que deixà d'ésser un perill per al poble de Ramió».

Observacions:

Preservada per Josep Cantal i Quer i Josep Maria Serra Martínez que la contaren als autors del llibre "Fogars de la Selva, temps ha", (FUGAROLAS i VILÀ, 2007).

Bibliografia

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

